

се стичатъ. И дори ония долу тамъ
които готвяха, и те сами насамъ
вмигъ претърчаха, кой съ каквото бе въ ръката,
тъй и оставили огньове край реката —
и въ меншите надъ тяхъ чорбата да кипи,
и агнета на шицъ — та кой ще ти търпи,
шега ли е? За мигъ се всичко сби въ грамада —
викъ, крякъкъ... ^{1м}сакаше ~~всичко~~ ⁺ ~~да~~ ^Аоблада.
И само Попъ Матей, съ наетъ да примири
и двете партии, безъ да се умори,
при тезъ и при онезъ отъ часъ на часъ минава,
и тези и онезъ навиква, убеждава; —
по неговий примеръ и Бойчо отъ Бързанъ
между стълпените се шура. Озованъ
тамъ до Войводата, Стоименъ Детелина
Поибренецъ уста като батланъ раззина,
но Владъ отъ Попинци превари съ сръченъ махъ
и ги запуши. Викъ и свали... Тозъ съ замахъ
подигналъ тукъ ръка, тамъ онзи погледъ мята,
пристигналъ устни съ ядъ и заловилъ съ ръката
на ножътъ черена... Подлавя речъ и самъ
Войводата, но се въ глъчъта гласътъ едвамъ
зачу, и никой го не схвана що говори —
и само врявата къртеше изъ простори.

И дълго блъскотня и глъчъ и викъ такъвъ
се продължи, — кой знай най-сетне край какъвъ
би зели, Попъ Матей рече да не издигна
и, зналъ, напна се и като топъ изригна
що му държеше гласъ, — и глъхна шумний сборъ,
макаръ че ни единъ, средъ върлия раздоръ,
не схвана ясно що Матей Казака викна,
но гърлестий му гласъ въ сърцата имъ проникна
тъй неочаквано — и сепна ги така,
че се пресече вмигъ, каточе отъ ръка
вълшебна, и викътъ и врявата несвясна.
И само отстрани нататъкъ не угасна